

Diskussionen kring religion trappas upp: Har kristna samma Gud som muslimerna?

Timo Eskola

Vårens nya debatt på det kyrkliga planet gäller religionernas ställning. Samtidigt som lutheranerna ställs ansikte mot ansikte med islam, som så småningom anländer till Finland, finns det de som menar att kristendomen har samma Gud som islam. Denna åsikt, som har framkastats såväl i pressen som vid Kyrkomötets vårsession, finner rentav förespråkare bland kyrkans prästerskap. Vad skall en vanlig församlingsmedlem tro om dylika överraskande påståenden?

Arvet från läroliberalismen

En avgörande orsak till denna uppluckring av religionsgränser står att finna i en innehållsmässig upplösning inom kristendomen. Även om diskussionen de senaste åren främst har gällt värdeliberalismen, har även läroliberalismen en lång historia i Finland. Den teologiska radikalismen, som baserar sig på förståndet, har dränerat kristendomen och Bibeln på allt sådant som står i strid med förståndet såsom synd, nåd och Kristi försoningsdöd för våra synder. Initiativen härtill har av tradition tagits av bibelforskare dvs. exegeter, vilka även har tagit avstånd från tron på Jesu gudomlighet och från treenigheten. Framför allt för teologistuderande är dessa diskussioner bekanta från studietiden och

dess obligatoriska läroböcker. Således är det knappast någon överraskning att de kristna särdragen håller på att försvinna. Idag är diskussionen en annan. Den förs av religionsvetare, missionsteologer och rentav av biskopar i vår kyrka. Även om man inte hänvisar till bibelforskare, verkar debattörerna dra nya slutsatser av de gamla påståendena. Om Bibeln inte längre spelar någon avgörande roll, har kristendomen heller inga absoluta läror. Jesu unicitet blir inte längre något som särskiljer kristendomen från andra religioner, samtidigt som det faktum att man tar avstånd från treenighetsläran leder till att religioner, som tidigare varit åtskilda, framstår allt mer lika.

Bara en väg

De som förlitar sig på Bibeln kommer förstås till ett diametralt motsatt resultat – liksom kyrkan av hävd har gjort. I evangelierna säger Jesus kort och gott: "Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig" (Joh 14:6). Den förfallna världen kan frälsas enbart av Guds Son själv. Vad säger Jesu tal om religionernas situation? Det riktades för det första till judar, som åtminstone på något plan föreställde sig att de trodde på Gamla testamentets och det gamla förbundets Gud. Jesus förkunnade för dem att den fallna världens enda hopp finns hos den Gud, som är inkarnerad och

har blivit människa och som ger frälsning till dem som tror. Utan Jesus har inte ens judarna något hopp.

Men hurudan är situationen för andra religioner? Enligt Bibeln är de enbart människokonstruktioner som inte kan frälsa någon. Framför helig Gud har människan enbart fördömelse att vänta, såvida inte evangeliet frikänner henne. Detta kan aldrig nutidens rationella tro erkänna, som bara är ute efter ett slags humanistisk välvillighet av förment goda gärningar

Samtidigt är det intressant att notera att muslimerna själva inte tror sig ha samma Gud som vi kristna. I princip erkänner ju kristna kyrkor alltfört Jesu gudom och treenigheten, varför konflikten är oundviklig. En läroliberal pastor som inbillar sig att kristendomen och islam har samma Gud, framstår för muslimen endast som ett exempel på ett arrogant förringande.

Inget annat namn har givits

Apostlarna fortsatte i Jesu efterföljd. När de första kristna förkunnade evangelium bland greker, romare och perser framhöll de Jesu unika ställning. Hos ingen annan finns frälsningen, och under himlen finns inget annat namn som människor fått genom vilket vi blir frälsta.” (Apg. 4:12). De österländska religioner känner inte till Kristus. Hos dem finns ingen som kan sona synder utan bara karmas ohyggliga lag och återfödselns eviga spiral. Hos dem är var och en ansvarig för sina gärningar. Idékonstruktioner som till det yttre kallas för religioner upprepar tron på att människan kan utvecklas och frigöra sig själv. På så sätt binds människor till en onödig moralism och till en hopplös väntan på en högre himmel. Bibeln lär oss att dessa religioner inte har någon makt att hjälpa människan. Himlen förblir stängd, om

Foto: Kirsi Sell

inte Kristi offerdöd är på riktigt.

Vad skall vi då tro om allt detta? Kan kyrkan överleva om en del av dess herdar överger evangeliet? Det svar som de lutherska bekännelseskrifterna ger är att både rätt troende och ogudaktiga alltid kommer att finnas i församlingen. Kristi kyrka förverkligas endast i så motto som herdarna övervakar sin undervisning och rätt förkunnar evangelium. Detta har alltid varit en realitet för den levande församlingen. Men kan det finländska missionsarbetet fortsätta, om en del av de kyrkliga ledare som ansvarar för missionen anammar en icke-kristen syn på missionen? Denna fråga hör till de svåraste frågor som kyrkan ställs inför i framtiden. Vi kan enbart sätta vårt hopp till att det troende folket vakar såväl över sina herdar som över missionens framtid – och således bär det yttersta ansvaret för missionsarbetet.